

CAPÍTOL 10

En Pere Saputo
torna a Barbastre

Brauli Foz:

- En Pere Saputo se'n va anar a Barbastre.

Havia escoltat dir a diverses persones que anaven a **fer una obra** a l' **ermita del Puig**.

En Pere s' anava a oferir com a pintor de la capella.

Però abans d' anar a l' ermita va decidir passar per la ciutat de Barbastre.

Oh, quins records!

S'acorda del primer cop que va visitar Barbastre:

En Pere va arribar a la nit i es ajuntar amb una **rondalla**.

Després va enganyar a Llorença, una noia que li va donar menjar, creient que era el seu nuvi.

Tot seguit es va quedar adormit en una font al costat del riu.

En aquella font, al dia següent al matí, en Pere va conèixer a l' Antònia, una noia i divertida.

A la tarda es va ajuntar amb diverses persones en el **funeral** d' una noia jove i rica.

Aquella nit els va donar una pallissa a un lladre i a un **sagristà** que van intentar robar i violar a la jove morta.

Fer una obra es refereix a que anaven a construir o millorar l' ermita.

Aquest passatge recorda les aventures que va viure en Pere a Barbastre. Són aventures que es poden llegir en el llibre 2 de "La Vida d' en Pere Saputo" en Lectura Fàcil.

Una **rondalla** és un grup de persones que es reuneixen per a tocar instruments i cantar pels carrers. També se' les anomena ronda.

Un **funeral** és una cerimònia per a enterrar a les persones.

El **sagristà** és la persona que ajuda al capellà a l' església.

Al matí següent se'n va anar de Barbastre.
I va tornar més vegades amb els seus amics tunos
per a tocar cançons en diverses festes.

Com pots veure, estimat lector,
en Pere coneixia bé la ciutat.

En Pere va decidir anar a veure a l' Antònia.
Sabia arribar fins a casa seva
perquè tenia bona memòria.

Eren les 9 del matí.
Va arribar, va trucar a la porta i,
sense esperar resposta,
va entrar a la casa i va pujar les escales.

L' Antònia estava al segon pis.
S' estava pentinant davant d' un mirall.
De cop i volta, va veure entrar a un home que la va saludar:

Pere Saputo:

- Bon dia!

L' Antònia estava sorpresa i una mica **atordida**.
No esperava la visita d' un home maco i elegant.
L' Antònia no reconeixia qui era en Pere Saputo.
Encara així, el va respondre amb educació.

Una **persona atordida**
és una persona
emocionada, alterada
o marejada.

Antònia:

- Bon dia, cavaller.

Pere Saputo:

- Què passa Antònia?
No em coneixes?

Antònia:

- Doncs no...
Tindria que conèixer-te?

Pere Saputo:

- Es clar que sí.
Tu em coneixes i jo et conec a tu.
Fa 6 o 7 anys vas conèixer a un jove en una font.
Aquell noi et va dir que era sastre
i va vindre a aquesta mateixa casa.
Te'n recordes d' aquell noi jove?

Antònia:

- Si.
Si que me'n recordo del noi jove.
Em va fer un vestit preciós
i vaig estar parlant molt amb ell.

Pere Saputo:

- Doncs aquell jove soc jo.
Estic una mica canviat, però soc el mateix.

L' Antònia es va alegrar molt
i li va dir a en Pere que passés al saló.
Van entrar allà i van seguir parlant.

Antònia:

- Quan vas acabar de cosir el meu vestit
te'n vas anar de casa.
I no vas tornar per a sopar!
Ja no et vaig tornar a veure!

Pere Saputo:

- És veritat.
Ho sento.
Vaig sortir a prendre una mica l' aire
i em vaig perdre per Barbastre.
Vaig estar caminant per diversos carrers
i no sabia tornar a casa teva.

En Pere estava mentint a l' Antònia
perquè no volia explicar-li que era un **fugitiu**
quan es van conèixer per primera vegada.
Van seguir parlant dient mentides.

Un **fugitiu** és una
persona que fuig per
què ha fet alguna cosa
prohibida per la llei.

Pere Saputo:

- Em vaig quedar adormit en una altra font de la ciutat.
Al dia següent, al matí,
vaig escoltar a diverses persones parlar sobre un robatori
i una violació a una noia morta.

Em vaig espantar molt, saps?
Tenia por que Déu castigés a aquesta ciutat
per aquells actes tan horribles.
Així em vaig anar ràpid de Barbastre.

Antònia:

- Si!
Va ser horrible el que va passar.
Però, quina culpa teníem la gent de Barbastre?
La culpa va ser d' aquell lladre i del sagristà.

Quins fastigosos!

Al final van pagar les conseqüències dels seus actes.
La gent diu que un mort es va llevar de la tomba
i els va donar una pallissa a tots dos.

Als tres dies, el lladre i el sagristà van morir
i **es va fer justícia.**

La família de la noia morta se'n va anar de Barbastre
i ja no s' ha tornat a saber res més.

Encara que va ser una cosa horrible, ja està tot oblidat
i **la vida continua el seu curs.**

Aquesta expressió vol dir que el sagristà i el lladre eren persones dolentes per aprofitar-se d' una persona morta.

Aquesta expressió vol dir que els actes injustos es van resoldre sols.

Aquesta expressió significa que la vida de les persones segueix, encara que passin coses dolentes.

Pere Saputo:

- És normal.
Les coses s'obliden.
I també s'obliden les persones.

**Com tu, Antònia,
que t' haves oblidat del jove sastre de la font.**

En Pere li diu això a l' Antònia per a recordar-li que no se'n recordava d' ell.

Antònia:

- No, no, no.
Res d'això.

No m' havia oblidat.
Encara que es mereixia que l' oblidés,
perquè es va marxar sense acomiadar-se, ni preocupar-se per mi.

Ara que sé que aquell jove ets tu,
et confesso que m' agradaves.
Tots els dies anava a la font on et vaig conèixer
per a veure si tornaves allà.
Però mai et trobava...

Pere Saputo:

- Ho sento Antònia.
No volia ferir-te.
Podràs perdonar-me?

Antònia:

- Bé...
Ja m' ho pensaré...

Els dos es van mirar a la cara i van començar a riure.

L' Antònia va perdonar a en Pere.

Es van donar una abraçada i van seguir parlant.

Antònia:

- Escolta, encara em vas cosir un vestit preciós, tu no ets sastre veritat?

Vesteixes de manera molt elegant
i no he vist cap sastre ric.

Pere Saputo:

- Jajaja, ets molt llesta Antònia.
Tens raó. No soc sastre.

És que, de petit, vaig ser una mica trapella i atrevit.

M' agradava anar a tallers per a aprendre diversos oficis:

- cosia amb el sastre,
- **lлимava** amb el ferrer,
- **serrava** amb el fuster,
- cardava amb el paraire,
- dibuixava amb el pintor,
- feia la missa amb el capellà
- i...

Llimar és polir alguna cosa i fer-la més suau al tacte.

Serrar és tallar fusta amb una serra.

En aquell moment, l' Antònia va interrompre a en Pere.

Antònia:

- Mare meva!
Quantes coses saps fer!

Pere Saputo:

- I també sé tocar música.
Te'n recordes d' uns tunos que van tocar aquí aquell estiu?

Antònia:

- Sí!
Eren 5 estudiants de la tuna molt divertits.
Van estar 8 dies a Barbastre.

Un d' ells es pujava a les espatlles d' un company
i començava a dir un discurs molt graciós.

Pere Saputo:

- Doncs aquell estudiant de la tuna era jo.

Antònia:

- De veritat?

Pere Saputo:

- Si, Antònia.
Un dia que estàvem a Barbastre et vaig veure en el públic.
Vaig fer un discurs sobre dones que es diuen Petra,
que son ximples i **dòcils**.
I les dones que es diuen Antònia,
que són llestes i gracioses.

Las **persones dòcils** són
persones manejables
que no diuen la seva
opinió i compleixen
amb el que la gent els
diu.

Antònia:

- És veritat!
Ja me'n recordo.
Em vaig riure molt aquell dia.

Pere Saputo:

- Perquè vaig dir el discurs per a tu.
Et vaig mirar als ulls mentre ho deia.
Però no sabies qui era...

Antònia:

- No podia saber qui eres!
El noi jove que vaig conèixer a la font
era molt diferent a l' home vestit de tuno.
Era impossible reconèixer-te.

Per què no em vas dir qui eres en aquell moment?

Pere Saputo:

- No podia.
Era un estudiant de la tuna
i havia d' estar amb els meus companys,
tocant música i entretenint al públic.

En Pere i l' Antònia van seguir parlant de moltes coses.

Abans d' acabar la conversa,

En Pere li va preguntar a l' Antònia per la seva família.

Antònia:

- Hi ha poc que explicar de la meva família.
La meva mare va morir fa tres anys.
El meu pare va tenir problemes de salut,
però segueix treballant al camp.
L'ajuda el meu germà que té 18 anys.

Jo ajudo a la meva família cuidant de la casa.
Estic esperant a que es casi el meu germà.
Quan es casi, ell es quedarà amb aquesta casa
i jo tindrè que casar-me i anar-me amb el meu marit.

Fins que això passi,
jo estic aquí a casa cuidant del meu pare.

Pere Saputo:

- Ets molt bona persona.
És molt **honorable** el que facis.

Antònia:

- Moltes gràcies.
El meu pare estarà a punt d'arribar.
Són les 12 del matí ja...

En sentir l' hora, en Pere es va aixecar de la cadira d' un salt.
S' havia oblidat que tenia que anar a l' ermita
per a veure si li contractaven com a pintor de la capella.

Fer alguna cosa
honorable és fer alguna
cosa honrada que la
gent respecta i valora.

Pere Saputo:

- Antònia m' he d' anar.

Porto 3 hores parlant amb tu **molt a gust;**
però m' he d' anar.

M' ha agradat parlar amb tu.

Aquesta expressió vol dir que en Pere ha estat còmode amb l' Antònia.

Antònia:

- A mi també m' ha agradat tornar a veure 't.

**Encara que no t' hagi reconegut,
ja veus que no t' havia oblidat, eh?**

Tornarem a veure 'ns?

En aquesta frase, l' Antònia vol donar a entendre a què li continua agradant, encara que hagi passat molt de temps.

Pere Saputo:

- Es clar que sí Antònia.

Gràcies.

Fins ara.

En Pere va sortir de la casa

i es va dirigir a l' ermita del Puig.

Va parar en el camí per a menjar.

Es va recordar també de l' home penitent que es va trobar fa anys per aquell camí.

Quan va acabar de menjar, va arribar fins a l' ermita.
A la porta estaven els encarregats de l' obra:
un **regidor**, un capellà i un cavaller.

Pere Saputo:

- Bon dia senyors.
Sou vosaltres els encarregats de les obres
de l' ermita de Nostra Senyora del Puig?

Regidor:

- Si.

Pere Saputo:

- Llavors sabreu si la capella es va a pintar.

Capella:

- Si, volem pintar la capella.
Estem buscant a un bon pintor.

Regidor:

- Estem buscant al millor pintor del món.
Un pintor famós de fora d' Espanya,
perquè a Espanya només hi ha **casca brotxes**.
Bé, excepte a Andalusia.
Allà sí que hi ha bons pintors.

El **regidor** d' una obra de construcció és l' encarregat de planificar i revisar el que es fa a una obra.

Casca brotxes és una expressió que s' utilitza per a insultar a un pintor. És el mateix dir "mal pintor".

Pere Saputo:

- Doncs jo soc pintor.

Però no soc famós i, per desgràcia, soc espanyol.

Encara he viatjat per Andalusia i sé com pinten allí.

Son bons pintors.

Jo podria pintar aquesta capella.

Quedaria bé i no us gastaríeu tants diners.

Cavaller:

- Res.

Treu-te aquella idea del cap.

Ja m' has escoltat:

volem pintors famosos estrangers.

No sé qui ets, però no ets el que busquem,

Així que ves-te 'n d' aquí.

Fes com si no ens haguessis vist a cap de nosaltres.

Pere Saputo:

- Molt bé.

**És veritat que aquí veig a tres homes,
però en realitat no els veig.**

Capellà:

- Com t' atreveixes a dir-nos això?

Ens estàs insultant.

Aquesta frase la diu en Pere provocant als tres homes de la porta de l' ermita. Amb aquesta frase, en Pere vol insultar als tres homes insinuant que no són homes importants per a ningú.

Pere Saputo:

- Jo no us insulto a ningú.
Només repeteixo el que m' ha dit el cavaller.

Aquí, a l' ermita del Puig,
no veig a cap home que valgui la pena.

Adéu.

En aquell moment en Pere els va donar l' esquena als tres homes
i se'n va anar de l' ermita del Puig.
Va caminar en direcció a les muntanyes
i no va passar per Barbastre.

Brauli Foz:

- Oh! Pobre Antònia,
que no va veure a en Pere Saputo una altra vegada.
Havia estat molt contenta pel matí
i ara passaria la tarda sola i trista, sense Pere.

Tot per culpa d' aquells tres estúpids homes
que no reconeixien a en Pere Saputo,
el gran pintor d' Almudèvar.

Però no et preocupis estimat lector,
que aquells tres homes ignorants
van tenir la seva lliçó.

Els veïns i veïnes de Barbastre

es van assabentar que els responsables de l'obra
havien tret i insultat al famós Pere Saputo.

En aquell moment, van anar a les seves cases a insultar-los
i llençar-los pedres.

Al cap de pocs dies van enviar una carta a en Pere Saputo.

A la carta es disculpaven per haver-lo insultat

i li demanaven que tornés a Barbastre

per a pintar la capella de l'ermita del Puig.

En Pere els va respondre el següent:

Pere Saputo (en una carta):

- **A Barbastre, ni el cel.**

No tornaré a aquella ciutat

mentre la governin **ximples, xatos i esquerrans**

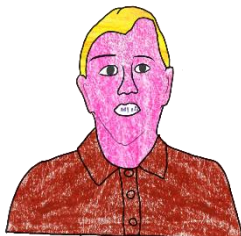
com els responsables de l'obra

de l'ermita de Nostra Senyora del Puig.

Aquesta expressió
significa que no vol fer
res a Barbastre. És una
expressió semblant a
dir: "A Barbastre, ni
aigua".

Ximples, xatos i
esquerrans són
paraules que s'utilitzen
per a insultar a altres
persones.
És semblant a dir
idiotes.

INFORMACIÓ D' EN JOSEP LLUÍS:

L' ermita de Nostra Senyora del Puig

es troba a 5 quilòmetres de Barbastre.

L' any 1101 li va aparèixer la verge a un pastor de la zona que estava amb el seu ramat en una muntanya.

La mare de déu li va dir que tenia que construir una capella. Ara és un Santuari enorme que forma part del patrimoni cultural aragonès.